

יום שלישי בערב בהר הזיתים

בשעות אחר הצהריים של יום שלישי הזה, בעוד שישוע והשליחים חולפים מחוץ למקדש בדרכם למחנה בגת שמנים, הפנה מתי את תשומת הלב לאופן שבו בנוי המקדש, ואמר: "מאסטר, ראה את צורת הבניינים האלה. ראה את האבנים העצומות, ראה את הקישוטים היפהפיים; האם מן האפשר שהבניינים האלה ייהרסו?" בעודם ממשיכים אל עבר הר הזיתים, אמר ישוע: "הראיתם את כל האבנים ואת המקדש העצום; אמן אמר אני לכם כי קרבים הימים שבהם לא תישאר פה אבן על אבן. שהרי הן כלן תתפרקנה." ההערות האלה בדבר הרס המקדש עוררו את סקרנות השליחים אשר צעדו לצד המאסטר; שהרי הם לא היו מסוגלים להעלות בדעתם שום מאורע אשר יביא להרס המקדש, פרט לקץ העולם.

מתוך כוונה לחמוק מן ההמונים אשר חלפו דרך עמק הקדרון אל עבר גת שמנים, החליטו ישוע ועמיתיו לעלות על מדרונותיו המערביים של הר הזיתים למשך מרחק קצר, ואז ללכת בשביל המוביל למחנה הפרטי שלהם בגת שמנים, הממוקם מעט מעל לחניון הציבורי. כאשר הם נפנו לרדת מן הדרך המובילה אל בית עניא, הם התבוננו במקדש אשר נצבע בגווני השקיעה המרהיבים; ובעודם חונים על ההר, עלו אורותיה של העיר ועטפו את המקדש המואר; ושם, תחת אורו הרך של הירח המלא, ישבו ישוע והשנים-עשר. המאסטר שוחח עמם, ואז שאל נתנאל כך: "אנא אמור לנו, מאסטר, כיצד נדע מתי יתרחשו האירועים האלה?"

1. חורבן ירושלים

ענה ישוע על שאלתו של נתנאל, וכך אמר: "כן, אספר לכם על הזמנים שבהם העם הזה יגדיש את סאת העוון; בשעה שייעשה הצדק עם עיר אבותיכם. אני עומד לעזוב אתכם; אני הולך אל האב. ולאחר שאעזוב אתכם, אל תלכו שולל אחר האנשים אשר ינסו לרמות אתכם, שכן רבים יתיימרו לגאול ורבים ילכו אחריהם שולל. אל תדאגו כאשר תשמעו על מלחמות ועל שמועות מלחמה, שכן כל אלה יקרו עוד בטרם יקרב קיצה של ירושלים. אל תניחו לרעב ולרעידות אדמה להטריד אתכם; ואל תדאגו כאשר תימסרו אתם לידי הרשויות האזרחיות ובשעה שירדפו אתכם בעבור הבשורה. בעבורי תיזרקו אל מחוץ לבתי הכנסיות ותושלכו אל הכלא, וכמה מכם ייהרגו. וכאשר יביאו אתכם לפני השליטים והמושלים, יהא זה המבחן לדבקותכם בבשורת המלכות. ובטרם תעמדו אל מול הדיינים, אל תחששו באשר למה שנדרש מכם לומר, שכן הרוח תנחה אתכם מה לומר לאויביכם. בימי המבחן הללו, תחת הנהגתם של אלה אשר דחו את בן האדם, אפילו בני עמכם ישליכו אתכם לכלא ויהרגו אתכם. לזמן מה, ייתכן שכולם ישנאו אתכם בעבורי, אך גם ברדיפות האלה אני לא אטוש אתכם; רוחי תהיה עמכם. היו סבלניים! ואל תטילו ספק בכך שבשורת המלכות הזו תתעלה מעל לכל אויביה, ובסופו של דבר תינשא בפי האומות כולן."

ישוע עצר את דיבורו בעודו מתבונן מטה אל העיר. המאסטר הבין כי דחייתו של המושג הרוחני של המשיח, ההתעקשות לדבוק באופן עיוור במשימתו החומרית של הגואל המיוחל, תהיה זו אשר תגרום ליהודים להתנגש ישירות עם צבאותיה החזקים של רומא; וכי התנגשות שכזו יכולה להסתיים אך ורק בחיסולה השלם של האומה היהודית. כאשר בני עמו דחו את משימתו הרוחנית, וכאשר סירבו לקבל את אור השמים אשר האיר מעליהם ברוב חסד, הם סתמו במו ידם את הגולל על קיומם כעם עצמאי בעל משימה רוחנית ייחודית על-פני האדמה. ואפילו מנהיגי היהודים הכירו לאחר-מכן בעובדה שרעיון המשיחיות החילונית היה מה שהוביל במישרין למערבולת אשר הביאה לבסוף להשמדתם.

מכיוון שירושלים הייתה עתידה לשמש כערש תנועת הבשורה, ישוע לא רצה שמוריה ומטיפיה ימותו בחורבן האיום אשר יבוא על העם היהודי יחד עם חורבן ירושלים; לפיכך הוא נתן לחסידיו את ההנחיות הבאות. ישוע הוטרד עד מאוד מן האפשרות שכמה מתלמידיו יהיו מעורבים בהתקוממות העתידות להתרחש במהרה, ולמות בשל כך בעת נפילת ירושלים.

אז שאל אנדראס: "אבל, מאסטר, אם תיחרב עיר הקודש ואם ייחרב המקדש, ואם אתה לא תהיה כאן כדי להנחות אותנו, מתי עלינו לעזוב את ירושלים?" אמר ישוע: "תוכלו להישאר בירושלים גם לאחר לכת, ואפילו במשך תקופת הרדיפות המרות והמבחנים הללו, אך כאשר תראו לבסוף את צבאותיה של רומא צרים על ירושלים לאחר ההתקוממות של נביאי השקר, או-אז תדעו כי סופה קרוב; ואז עליכם לנוס אל ההרים. אל ישתהה איש משוכני העיר בכדי להציל דבר-מה, ואל יעז איש מבחוץ להיכנס אליה. צרות גדולות עתידות להתרחש. הן אלה יהיו ימי הנקמה של הגויים. ולאחר שתינטשו את העיר, תושביה הסרבנים יפלו על חרבם ויגלו לשבי אל כל האומות; כך תירמס ירושלים תחת רגלי הגויים. ולעת עתה, הנני מזהירכם לבל תלכו שולל. אם יבוא אליכם משהו ויאמר, 'ראו, הנה הגואל', או 'ראו, הנה הוא', אל תאמינו לו. הן מוֹרֵי כזב רבים יופיעו ורבים יולכו שולל; אך לא אתם, הן את כל אלה אמרתי לכם מבעוד מועד."

השליחים ישבו בדממה תחת אור הירח במשך זמן ממושך, בעוד שהתחזיות המדהימות האלה של מאסטר נחרטות בזיכרונם. ואכן, למעשה כל קבוצת המאמינים והשליחים נהגה בהתאם להנחיות האלה בדיוק, ונסה מירושלים בשעה שהחיילים הרומיים הופיעו לראשונה. הם מצאו מקום מקלט בפלה, בצפון.

ואפילו לאחר אזהרה מפורשת שכזו, רבים מחסידיו ישוע פירשו את התחזיות שלו כאילו הן מתייחסות לשינויים אשר בוודאי יחולו בירושלים כאשר יבוא המשיח מחדש ותכונן ירושלים החדשה, אשר תתרחב ותשמש כבירת העולם. היהודים התעקשו להמשיך ולקשור בדעתם את חורבן המקדש עם "סוף העולם". הם האמינו כי אותה ירושלים חדשה תמלא את פלשתינה כולה; כי סוף העולם יסמן את הופעתם המידית של "שמים וארץ חדשים". ועל-כן, אין להתפלא על הערתו של פטרוס, אשר אמר: "מאסטר, אנחנו יודעים שכל הדברים עתידיים לחלוף מן העולם בשעה שיופיעו השמים והארץ החדשים; אך איך נדע מתי אתה תשוב לחולל את כל אלה?"

כאשר שמע זאת ישוע, הוא חשב במשך זמן-מה. ואז אמר: "אתם ממשיכים לשגות, הן תמיד אתם מנסים לקשור את השיעור החדש לשיעור הישן; אתם נחושים להבין שלא כהלכה את כל שיעוריכם; אתם מתעקשים לפרש את הבשורה בהתאם למערכת האמונות הנוכחית שלכם. וחרף זאת, אני אנסה להאיר את עיניכם."

2. הגעתו השנייה של המאסטר

בכמה הזדמנויות אמר ישוע דברים אשר גרמו למאזיניו להסיק כי גם אם הוא מתכוון לעזוב את העולם הזה בקרוב, הרי שבוודאי הוא ישוב בכדי לסיים את מלאכת מלכות השמים.

ככל שחסידיו השתכנעו כי הוא עתיד לעזוב אותם, ולאחר שהוא אכן עזב את העולם, היה זה אך טבעי עבור מאמיניו להמשיך ולדבוק בהבטחותיו אלו לשובו. הדוקטרינה על אודות הגעתו השנייה של המשיח נכללה, אפוא, כבר בתורה הנוצרית המוקדמת, וכמעט כל דורות החסידים אשר באו לאחר מכן האמינו באדיקות באמת הזו וציפו בבטחה להגעתו של המשיח אי-אז בעתיד.

מכיוון שנגזר עליהם להיפרד מן המאסטר ומן המורה שלהם, התלמידים הראשונים והשליחים נאחזו עוד יותר בהבטחתו לשוב, והם לא בזבוזו רגע לפני שקשרו את חורבנה הצפוי של ירושלים

עם ההגעה השנייה המובטחת הזו. והם המשיכו לפרש כך את מילותיו, על-אף שלכל אורך אותו ערב, בשעה שלימד אותם על הר הזיתים, המאסטר התאמץ במיוחד על-מנת למנוע שגיאה שכזו.

אמר ישוע בהמשך לשאלתו של פטרוס: "מדוע אתם עדיין מצפים מבן האדם לעלות על כס דוד המלך ולהגשים את החלומות החומריים של היהודים? האם לא אמרתי לכם כי מלכותי איננה מן העולם הזה? מה שקורה כעת הולך וקרב אל סיומו, אך תהא זו התחלה חדשה אשר ממנה תצא בשורת המלכות אל העולם כולו, והגאולה הזו תתפשט אל כל העמים. וכאשר תתגשם המלכות במלואה, היו בטוחים כי האב שבשמים ישלח לכם התגלות רחבה יותר של אמת והדגמה גדולה יותר של צדק, ממש כפי שכבר העניק לעולם את זה אשר הפך לנסיך החושך, ואז את אדם, אשר לאחריו הגיע מלכי-צדק, ובימים האלה את בן האדם. וכך ימשיך אבי להגיר את חסדו ולהראות את אהבתו אפילו לעולם האפל והמרושע הזה. וכך, לאחר שיעניק לי אבי את כל העוצמה והסמכות, אמשיך אני לעקוב אחרי מעשיכם ולהנחות את מלאכת המלכות באמצעות רוחי, אשר במהרה תשטוף כל בשר. ואף כי אהיה נוכח עמכם ברוחי, הנני גם מבטיח כי אשוב ביום מן הימים אל העולם הזה, שבו חייתי בגוף בשר ודם ובו הגשמתי את ההתנסות הבו-זמנית של התגלות האל לאדם והובלת האדם אל האל. בקרוב מאוד יהיה עליי לעזוב אתכם ולהמשיך בעבודה אשר הפקיד בידי האב, ואתם, היו אמיצים, שכן ביום מן הימים שוב אשוב. ולעת עתה, תנחה ותנחם אתכם רוחי, רוח האמת של היקום.

"לעת הזאת רואים אתם אותי חלש, בגוף בשר ודם, אך כאשר אשוב, יהיה זה בעוצמה וברוח. עיני הגוף רואות את בן האדם בגוף, אך רק עיני הרוח תוכלנה לחזות בבן האדם אשר אותו הילל האב, ואשר יופיע על-פני האדמה בשמו שלו.

"אך רק במועצות פרדיס ידוע מועד הופעתו המחודשת של בן האדם; ואפילו מלאכיות השמים לא תדענה מתי יקרה הדבר. למרות זאת, עליכם להבין את זאת, כי לאחר שתופץ בשורת המלכות אל העולם כולו לגאולת כלל העמים, וכאשר יגיע העידן אל קצו, ישלח האב אליכם מתת-עידן נוספת, או שבן האדם יגיע לשפוט את העידן.

"ובאשר לצרות שיבואו על ירושלים, אשר עליהן דברתי כעת, דעו כי עוד בימי הדור הזה יתמלאו דבריי; אך באשר להגעתו השנייה של בן האדם, אל יתיימר איש בשמים או בארץ לפצות את פיו. עם זאת, היו חכמים לזהות את הבשלת העידן; היו ערניים לבחון את אותות הזמן. הן אתם יודעים כי הקיץ קרב בשעה שהתאנה מוציאה ענפים רכים ומצמחת את עליה. וכך, כאשר יחלוף החורף הממושך אשר במהלכו יתמקד העולם בחומר, וכאשר תראו את סימניו של אביב רוחני של עידן חדש, דעו כי קיץ הביקור-מחדש ממשמש ובא.

"אך מהי חשיבות השיעור הזה ומה הקשר בינו לבין בואם של בני האל? האם לא תראו כי כאשר כל אחד מכם ייקרא למסור את נפשו ולעבור דרך שערי המוות, אתם תועמדו מיד לדיון, ותתייצבו פנים-אל-פנים נוכח העובדות הנוגעות לתקופת שירות חדשה בתכנית הנצחית של האב האינוסופי? את מה שיידרש העולם כולו לעבור, הלכה למעשה, בסיומו של העידן, יידרש כל אחד מכם לעבור באופן אישי בשעה שתסיימו את חייכם הטבעיים בגוף, כאשר תעברו להתמודד עם התנאים ועם הדרישות הטבעיים בהתגלות הבאה בהתקדמות הנצחית של מלכות האב."

מכל הדרשות אשר נשא המאסטר באוזני שליחיו, לא הייתה אחת אשר בלבלה אותם יותר מאשר הדרשה הזו, אשר ניתנה בערב יום שלישי על הר הזיתים, ונגעה לשני נושאים – לחורבן ירושלים ולהגעתו השנייה שלו עצמו. לפיכך, שררה הסכמה מועטה בלבד בין הגרסאות הכתובות אשר נרשמו לאחר-מכן בהסתמך על הזיכרון של מה שאמר המאסטר באותו מאורע יוצא-דופן. כתוצאה מכך, ובשל החלל אשר נוצר בנוגע למה שנאמר באותו ערב יום שלישי, צמחו מסורות רבות. בראשית המאה השנייה נרשמה נבואה אפוקליפטית באשר למשיח מידי אחד בשם סֶלְטָה, אשר

היה נספח לחצר הקיסר קליגולה. נבואה זו הועתקה כלשונה לבשורה על-פי מתי ונחלקה (לבשורות על-פי מרקוס ולוקס). המשל על עשר הבתולות הופיע בכתביו אלו של סלטה. השיעור של אותו ערב נרשם בבשורה באופן המבלבל והשגוי ביותר מכל השיעורים כולם. ואולם השליח יוחנן מעולם לא התבלבל כך.

כאשר המשיכו שלושה-עשר הגברים בדרכם אל המחנה, הם נותרו ללא-מילים ותחת מתח רגשי עצום. יהודה אישר סופית את החלטתו לנטוש את חבריו. השעה הייתה מאוחרת כאשר דוד זבדיה, יוחנן-מרקוס וכמה מן התלמידים הבולטים קיבלו את פניהם של ישוע והשנים-עשר במחנה, ואולם, השליחים לא אבו לישון; הם רצו ללמוד עוד על חורבן ירושלים, על עזיבת המאסטר ועל קץ העולם.

3. דיון מאוחר יותר במחנה

כעשרים מהם התקבצו מסביב למדורה, ותומאס שאל: "מכיוון שאתה עתיד לשוב ולסיים את מלאכת המלכות, מה צריכה להיות הגישה שלנו באשר לעסקי האב בעת היעדרותך?" ישוע התבונן בהם לאור המדורה, וכך ענה:

"ואפילו אתה, תומאס, לא מצליח להבין את אשר אמרתי. האם לא לימדתי אתכם כל הזמן הזה שהקשר שלכם למלכות הינו רוחני ויחידני, ונוגע אך ורק להתנסות האישית ברוח הודות לאמונה ולהכרה כי אתם הנכם בני האל? מה עוד עליי לומר? קריסת אומות, נפילת אימפריות, השמדת היהודים הבלתי-מאמינים, סיומו של עידן, ואפילו קץ העולם, לא נוגעים לאלה אשר מאמינים בבשורה, לאלה אשר הפקידו את חייהם בביטחון של מלכות הנצח. אתם, אשר הנכם יודעי האל ומאמינים בבשורה, כבר קיבלתם ביטחונות לחיי נצח. מכיוון שחייתם את חייכם ברוח ועבור האב, שום דבר לא יוכל באמת להטריד אתכם. את בנאי המלכות, המוכרים כאזרחי עולמות השמים, אין מטרידות סערות הזמן ולא מדאיגות הקטסטרופות אשר בארץ. מה משנה לכם, מאמיניה של בשורת המלכות, אם אומות נופלות, אם העידן מגיע לסיומו, או אם הכול יקרוס ויפול? הרי אתם יודעים כי חייכם הינם מתת הבן, והנכם בטוחים לעד באב. ולאחר שחייתם את חיי הזמן באמונה, ולאחר שהנבתם את פירות הרוח והיושרה בדמות שירות אוהב לרעיקם, יכולים אתם לשאת את עיניכם בבטחה אל הצעד הבא בנתיבת הנצח, מתוך אותה אמונה גואלת אשר נשאה אתכם לכל אורך ההרפתקה הראשונה שלכם על-פני הארץ כבני האל.

"המאמינים בכל דור ודור חייבים להמשיך במלאכתם תוך שהם מצפים לשובו האפשרי של בן האדם, ממש כפי שהמאמין היחיד ממשיך במלאכת חייו אפילו בידיעה שמותו הטבעי הינו בלתי-נמנע. אם התבססתם פעם כבני האל באמונה, שום דבר אחר לא משפיע עוד על ביטחון הישרדותכם. אך בל-תטעו! האמונה הגואלת הזו הינה אמונה חיה, והיא מניבה את פירות הרוח האלוהית אשר עוררה אותה לראשונה בלב האדם, בשיעורים הולכים וגדלים. העובדה שקיבלתם על עצמכם את היותכם בנים במלכות השמים לא תציל אתכם, אם תתמידו לדחות ביודעין את אותן אמיתות אשר נוגעות לפירות ההתקדמות הרוחנית של בני האל הגשמיים. אלה מכם אשר היו איתי בעסקי האב על הארץ יכולים לנטוש את המלכות אפילו כעת, אם הם מגלים כי אינם אוהבים את דרך האב בשירות האנושות.

"שמעו אותי, הן כיחידים והן כדור מאמינים, ואספר לכם משל: היה-היה אדון, אשר בטרם נסע למרחוק קרא אל עבדיו ויפקד בידם את רכושו. וייתן לזה חמש ככרים, ולזה שתיים ולזה אחת, לכל איש לפי יכולתו וימהר וינסע משם. ולך האיש הלך חמש ככרים, ויסחר בהן ויעש חמש ככרים אחרות. וכן הלך שתיים, גם הוא הרוויח שתיים אחרות. ולקח האחת הלך ויחפור באדמה ויטמון את כסף אדוניו. ואז, בדרך בלתי-צפויה, שב אדוני העבדים ההם, ויעש חשבון עמם. ויגש הלך חמש הככרים, ויבא חמש ככרים אחרות ויאמר, 'אדני חמש ככרים הפקדת בדי, הנה חמש

כפרים אחרות הרווחתי בהן. ויאמר אליו אדוני: 'הטיבת לעשות עבד טוב ונאמן, כי במעט נאמן היית, ועל הרבה אפקידך בוא לשמחת אדוניך.' ויגש גם לקח הכפרים ויאמר, 'אדני כפרים הפקדת בידי, הנה כפרים הרווחתי בהן.' ויאמר אליו אדוני: 'הטיבת לעשות עבד טוב ונאמן, במזער נאמן היית ועל הרבה אפקידך, בוא לשמחת אדוניך.' ויגש גם הלוקח את הכפר האחת ויאמר, 'אדני ידעתך כי איש קשה אתה, קצר באשר לא זרעת וכנס מאשר לא פזרת. ואירא ואלך ואטמן את כפרך באדמה, ועתה הא לך אשר לך.' ויען אדוני ויאמר אליו: 'העבד הרע והעצל אתה, ידעת כי קצר אנכי באשר לא זרעתי וכנס מאשר לא פזרתי. לכן היה עליך לתת את כספי לשלחנים, ואני בבואי הייתי לקח את אשר לי ואת תרבותי.' נפנה האדון אל רב המשרתים ואמר: 'על כן שאו ממנו את הכפר, ותנו אל האיש אשר לו עשר הכפר.'

"כי מי אשר יש לו, יינתן לו ויעדיף; ומי אשר אין לו, יקח ממנו גם את אשר לו. אינכם יכולים לעמוד מלכת בעסקי מלכות השמים. אבי דורש מכל ילדיו לגדול בחסדם, ולהרבות בידע האמת. אתם, אשר יודעים את האמיתות האלה, חייבים להרבות את פירות הרוח ולהפגין מסירות הולכת וגדלה לשירות הבלתי-אנוכי של אחיכם המשרתים. וזכרו, מה שעשיתם לאחד מאחי הצעירים האלה, לי עשיתם.

"וכך עליכם להמשיך ולעסוק במלאכת האב, מכאן והלאה, ולנצח. המשיכו עד אשר אבוא. עשו נאמנה את מה שהופקד בידכם, וכך תהיו מוכנים ליום הדין של המוות. ולאחר שחייתם כך לתפארת האב ולשביעות רצונו של הבן, תבואו בשמחה ובאושר-רב בשערי השירות הנצחי של מלכות העד."

אמת היא חיים; רוח האמת לעולם מובילה את ילדי האור אל עבר מחוזות חדשים של מציאות רוח ושל שירות אלוהי. לא ניתנה לכם האמת על-מנת שתגבשו אותה לכדי צורות בטוחות, לכדי מסורות מקודשות. התגלות האמת אשר ניתנה לכם, חייבת להתעצם באמצעות ההתנסות האישית שלכם. וכך, יוצגו בפני כל אלה אשר רואים את פירות הרוח שלכם, יופי חדש ורווחים רוחניים אמיתיים, וכתוצאה מכל אלה, הם עצמם יבקשו לפאר את האב אשר בשמים. רק אותם משרתים נאמנים, אשר מרחיבים את ידיעת האמת, ובכך מפתחים את יכולתם להכיר באופן אלוהי במציאויות הרוח, יכולים לקוות "לבוא במלואם אל שמחת אדוניהם." כמה מצער יהיה לראות דורות של מאמינים, לכאורה, בישוע, המעידים על האמת האלוהית אשר הופקדה בידם: "הנה, מאסטר, הנה האמת אשר הפקדת בידינו לפני מאה שנה או לפני אלף שנה. לא איבדנו ממנה כזית; שימרנו בנאמנות את כל מה שלמדנו אותנו; הנה האמת אשר נתת בידינו." אך פנייה שכזו, מתוך עצלות רוחנית, לא תצדיק נוכח המאסטר את מעשיו של זה אשר לא הניב פירות אמת. המאסטר ידרוש מכם דין וחשבון בהתאם לאמת אשר הופקדה בידכם.

בעולם הבא תידרשו לתת דין וחשבון על המתנות אשר קיבלתם, ועל המעשים אשר עשיתם, בעולם הזה. בין שהכשרונות המולדים שלכם הינם מועטים ובין שהינם מרובים, תידרשו לעמוד לדין של צדק ורחמים. אם הכשרונות שלכם מנוצלים אך ורק למטרות אנוכיות, ואם לא הוקדשה כל מחשבה לחובה הגבוהה יותר להגדלת תנובת פירות הרוח, כפי שאלה מתבטאים ביתר-שירות לאדם וביתר-סגידה לאל, המשרתים האנוכיים הללו יידרשו לקבל על עצמם את ההשלכות של בחירותיהם המודעות.

וכמה דומה המשרת אשר קיבל ככר אחת לכל בני האדם האנוכיים, אשר מטילים את האשמה לעצלותם במישרין על אדונם. וכמה נוטה האדם להאשים את האחר, כאשר הוא ניצב אל מול הכישלונות מעשי ידיו שלו, ולעתים קרובות הוא מאשים את אלה אשר הכי פחות ראויים לכך!

אמר ישוע באותו הלילה, כאשר הם פרשו למנוחת הלילה: "חננים לקחתם; ולכן חננים תתנו את אמת השמים, ועת תתנו את האמת הזו, היא תתעצם ותגלה את האור המתעצם של חסד הגאולה, ואף ממש בעת שתעניקו אותה."

4. שובו של מיכאל

מכל מה שלימד המאסטר, השיעור אשר חולל את אי-ההבנה הגדולה ביותר הוא הבטחתו לשוב ביום מן הימים באופן אישי אל העולם הזה. אין מזור הדבר שמיכאל יהיה מעוניין לשוב יום אחד אל הפלנטה שבה הוא חווה את משימת המתת השביעית והאחרונה שלו כבן-תמותה מן המניין. אך טבעי הוא כי נאמין שישוע מנצרת, אשר שולט כעת על יקום עצום, יהיה מעוניין לשוב, ולא רק פעם אחת, כי אם פעמים רבות, אל העולם שבו הוא חי חיים ייחודיים כל-כך, ושובו הוא קיבל לבסוף מן האב עוצמה וסמכות בלתי-מוגבלים ביקום. לעולם תהא אורנטיה אחת משבע הפלנטות הילידות שבהן רכש לעצמו מיכאל את הריבונות על היקום.

ישוע אכן הכריז באוזני יחידים רבים ובהזדמנויות רבות על כוונתו לשוב אל העולם הזה. כאשר הבינו חסידיו של המאסטר כי הוא איננו מתכוון לפעול כגואל גשמי, ובשעה שהאזינו לתחזיותיו באשר לחורבן ירושלים ולקריסת העם היהודי, מטבע הדברים הם החלו לקשר את שיבתו המובטחת אל מאורעות הפורענות האלה. אך כאשר הרסו הצבאות הרומיים את חומות ירושלים, החרבו את המקדש והפיצו את היהודים תושבי יהודה לגלות, ועדיין המאסטר לא התגלה בכל עוצמתו והדרו, החלו חסידיו לגבש את האמונה שבסופו של דבר כרכה את הגעתו השנייה של המשיח עם קץ העידן, ואולי אפילו עם סוף העולם.

ישוע הבטיח לעשות שני דברים לאחר שיעפיל אל האב, ולאחר שכל כוחות השמיים והארץ יופקדו בידי. ראשית, הוא הבטיח לשלוח לעולם במקומו מורה אחר, את רוח האמת; ואת זאת הוא עשה ביום של פנטקוסט. שנית, הוא אכן הבטיח לחסידיו כי הוא ישוב ביום מן הימים באופן אישי אל העולם הזה. אך הוא לא אמר כיצד, היכן או מתי, יבקר שוב בפלנטה אשר בה ערך את משימת המתת שלו בגוף בשר ודם. בהזדמנות אחת הוא רמז שכפי שעניי הגוף ראו אותו כאשר הוא חי כאן בגוף, עם שובו (לפחות באחד מן הביקורים האפשריים), ניתן יהיה לחזות בו אך ורק בעיני האמונה הרוחנית.

רבים מאתנו נוטים להאמין שבעידנים אשר יבואו בעתיד ישוב ישוע אל אורנטיה פעמים רבות. איננו מצוידים בהבטחה ספציפית שלו לערוך ביקורים רבים, אך נדמה כי סביר עד מאוד שהאחד אשר בין תארייו ביקום ניתן למנות את התואר "הנסיך הפלנטארי של אורנטיה", ישוב פעמים רבות לבקר את העולם אשר הקנה לו את התואר הייחודי כל-כך.

הננו בטוחים באמונתנו כי מיכאל יבוא שוב באופן אישי אל אורנטיה, אך אין לנו כל מושג מתי, או באיזה אופן, הוא יבחר לעשות כן. האם יהא ביקורו השני בכדור הארץ קשור ליום הדין של סיום העידן הנוכחי, והאם יעשה בליווי או בהיעדרו של בן של סמכות? האם הוא יבוא בהקשר של סיום עידן עתידי כלשהו באורנטיה? האם הוא יבוא ללא כל הודעה מוקדמת וכמאורע אשר אינו קשור לדבר אחר? את זאת איננו יודעים. אך בדבר אחד הננו בטוחים, והוא, לכשישוב, סביר שכל העולם יידע על כך, שכן הוא בוודאי ישוב כשליט העליון של יקום, ולא כתינוק מבית-לחם אשר איש איננו יודע על קיומו. אך אם כל העיניים תראינה אותו, ואם רק עיניים רוחניות תוכלנה להבחין בנוכחותו, כי אז נדרש להמתין זמן רב עד לביקור הזה.

לפיכך, טוב תעשו אם תנתקו כל קשר בין שיבת המאסטר באופן אישי אל כדור-הארץ לבין כל מאורע אחר או עידן כלשהו. בדבר אחד בלבד הננו בטוחים: הוא הבטיח לשוב. אין לנו מושג מתי הוא ימלא אחר הבטחתו זו, או בהקשר למה. ככל שידיעתנו מגעת, הוא יכול להופיע בכדור הארץ

מסמך 176

בכל יום נתון, או שהוא יופיע רק בחלוף עידנים על-פני עידנים שאותם ישפטו כנדרש חבריו הנמנים עם סגל הבנים של פרדיס.

ביקורו השני של מיכאל אכן הינו מאורע בעל חשיבות סנטימנטלית עצומה, הן לאמצעיונים והן לבני-אדם; אך פרט לכך, אין לו חשיבות מידית עבור האמצעיונים. ועבור בני האדם, אין לו חשיבות מעשית גדולה יותר מאשר למוות הטבעי הנפוץ, אשר מניע באופן כה פתאומי את בן התמותה אל תוך סדרת המאורעות ביקום אשר מובילים במישרין לפגוש את נוכחותו של ישוע עצמו, הריבון השליט של היקום שלנו. ילדי האור עתידים כולם לראות אותו, ואין זה חשוב כל-כך אם אנחנו נלך אליו, או שהוא במקרה יבוא אלינו בראשונה. היו אתם מוכנים לקבל את פניו על-פני האדמה, ממש כשם שהוא מוכן לקבל את פניכם בשמים. אנחנו ממתנים בבטחה להופעתו ברוב-הדר, אף שאין לנו כל מושג כיצד, מתי, או באיזה הקשר הוא עתיד להופיע.